

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3465/2566

พนักงานอัยการจังหวัดนาทวีโจทก์ นาย จ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 3, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 4, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 166, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 252, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 18, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 62, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

การลงโทษปรับแก่ผู้กระทำความผิดหลายคนที่ยื่นร่วมกันนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากรในขณะที่ พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 มีผลใช้บังคับ ต้องกำหนดให้ผู้ร่วมกระทำความผิดรับผิดชอบร่วมกันเป็นเงินจำนวนสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว เมื่อมาตรา 27 ทวิ เป็นบทบัญญัติต่อท้ายและเป็นความผิดต่อเนื่องจากมาตรา 27 ก็ต้องบังคับเรื่องโทษปรับเช่นเดียวกัน แต่ต่อมาภายหลังได้มี พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 3 ให้ยกเลิก พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 โดย พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 บัญญัติให้การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องฐานร่วมกันนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้รับของนั้นไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ เห็นได้ว่า พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 บัญญัติไว้แตกต่างจาก พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 โดย พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 ไม่มีข้อความว่า "สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ" ดังเช่น พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ดังนั้น พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นภายหลังและใช้ในขณะจำเลยทั้งสี่ร่วมกันกระทำความผิดจึงมีวัตถุประสงค์ลงโทษปรับแก่จำเลยเป็นรายบุคคลโดยไม่พักต้องคำนึงถึงจำนวนรวมของค่าปรับสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ดังเช่น พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่เดิม ไม่อาจนำกรณีของมาตรา 27 กับมาตรา 27 ทวิ ซึ่งอยู่ใน พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 ฉบับเดียวกันมาใช้เทียบเคียงได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 3, 4, 166, 242, 252 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 11, 18, 62 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 และริบใบพืชกระท่อมของกลางที่เจ้าพนักงานเก็บรักษาไว้ และจ่ายเงินรางวัลแก่

พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2560 (ที่ถูกลงโทษ พ.ศ. 2522 และต้องระบุมตรา 11 ด้วย) มาตรา 18 วรรคสอง, 62 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร ปรับคนละ 354,200 บาท ฐานเป็นบุคคลสัญชาติไทยเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง (ที่ถูกลงโทษ และฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นการกระทำความผิดเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทซึ่งมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานเป็นบุคคลสัญชาติไทยเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง) ปรับคนละ 2,000 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับคนละ 178,100 บาท ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้กักขังแทนค่าปรับได้เกินหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปี ริมของกลาง จ่ายเงินรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมร้อยละสิบของราคาของกลางหรือค่าปรับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8 วรรคสอง จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จำเลยทั้งสี่ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาข้อกฎหมายของจำเลยทั้งสี่มีประการเดียวว่า คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ที่ให้ลงโทษปรับจำเลยทั้งสี่คนละสี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 บัญญัติว่า "ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักร... สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" ดังนั้น การลงโทษปรับแก่ผู้กระทำความผิดหลายคนซึ่งร่วมกันนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากรในขณะที่กฎหมายดังกล่าวมีผลใช้บังคับจึงต้องกำหนดให้ผู้ร่วมกระทำความผิดรับผิดชอบร่วมกันเป็นเงินจำนวนสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว เมื่อมาตรา 27 ทวิ เป็นบทบัญญัติต่อท้ายและเป็นความผิดต่อเนื่องจากมาตรา 27 ก็ต้องบังคับเรื่องโทษปรับเช่นเดียวกันแต่ต่อมาภายหลังได้มีพระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2469 โดยพระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 บัญญัติให้การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องฐานร่วมกันนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้รับของนั้นไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ เห็นได้ว่า พระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 บัญญัติไว้แตกต่างจากพระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 โดยพระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 ไม่มีข้อความว่า "สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ" ดังเช่นพระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ดังนั้น พระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นภายหลังและใช้ในขณะจำเลยทั้งสี่ร่วมกันกระทำความผิดจึงมีวัตถุประสงค์ลงโทษปรับแก่จำเลยเป็นรายบุคคลโดยไม่พักต้องคำนึงถึงจำนวนรวมของค่าปรับสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ดังเช่นพระราชบัญญัติสุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ที่เป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่เดิม ไม่อาจนำกรณี

ของมาตรา 27 กับมาตรา 27 ทวิ ซึ่งอยู่ในพระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ. 2469 ฉบับเดียวกันมาใช้
เทียบเคียงได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษปรับจำเลยทั้งสี่เป็นเงินจำนวนคนละสี่เท่าของ
ราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วสำหรับความผิดฐานนี้จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย
ฎีกาของจำเลยทั้งสี่ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

บรรศักดิ์ ทวีพัฒน์ · วีรภัทร ไพบูลย์วัฒนกิจ · กิรติ ตั้งธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/3465/2566>